

Давно колись, де тепер Чортові скелі, височів княжий замок. Довкола замку темнів густелезний ліс, а в лісі тому хоч і було різної дичини, як мурашви, але ніхто не важився полювати. А коли западали сутінки, в замку зачиняли щільно двері, брами, вікна і віконниці, а перед тим, як лягти спати, вуха затикали клоччям. І ані жива душа, аж допоки не завітає, навіть носа на двір не витикала.

Чому так було? А тому, що в лісі з якогось часу оселилися страхи. Звідки вони прийшли, ніхто не знає, але щоночі тільки й чулося з гущавини:

- Пугу! Пугу! Мені зимно!
- Пугу! Пугу! Розпали вогонь!
- Пугу! Пугу! Не маю чим!
- Пугу! Пугу! В замку свічки горять!
- Пугу! Пугу! Я не бачу, щоб горіли!
- Пугу! Пугу! Бо вони віконниці позачиняли!
- Я віконниці розіб'ю, розіб'ю!
- Я вогонь заберу, заберу!
- А я замок підпалю, підпалю!

Та так до ранку й перегукуються. Щоправда, жодного разу ніхто замку не палив, але були випадки, що ні з того ні з сього раптом спалахувала стара верба над рікою і вгору шугало налякане обсмалене вороння. А то стіг сіна горів, мов смолоскип, хоч і не гриміло.

Було що й струмки розливалися і близько до замкових стін підступали. Тоді й з вогню і з води чулося те саме пугукання, але вже не десь з лісу, а коло самих стін.

Князь не знав уже, що й робити. Минув цілий рік, як оголосив по всьому князівстві, що хто вижене з лісу страхи, сяде на престолі і візьме собі за жінку князівну. Але так ніхто, крім якогось лицаря, й не зголосився. Він, видко, бувалий був чоловік, півсвіту об'їздив і в жодні страхи не вірив. Казав, що то хтось над князем збиткується, щоб витурити його з замку.

